

Sygn. akt I CNP 113/08

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi J.S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 października 2006 r., sygn. akt [...],

wydanego w sprawie z powództwa J.S.

przeciwko SM "E."

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2009 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. oddała wniosek adwokata P.H. o przyznanie od Skarbu Państwa wynagrodzenia za udzielenie z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

Uzasadnienie

Problem merytoryczny przedstawiony w niniejszej skardze dotyczy dopuszczalności naliczania przez spółdzielnię mieszkaniową odsetek od zaległości czynszowej. Zgodnie ze statutem spółdzielni, było to możliwe w sytuacji zwłoki, a więc zawinionej zaległości, tymczasem skarżący nie uiszcział czynszu z powodu choroby. Sąd I instancji przyjął, że odsetki i tak mogły być naliczane na podstawie art. 481 k.c. (na zasadach ogólnych), ponieważ statut spółdzielni regulował wyłącznie kwestię zwłoki. Sąd II instancji przyjął, że w sprawie zaszła zwłoka w rozumieniu art. 476 k.c., ponieważ powód nie udowodnił, że opóźnienie w czynszu było niezawinione (sama choroba nie jest *per se* dowodem braku winy w opóźnieniu spełnienia świadczenia). Powód dowodzi obecnie w skardze, że to ostatecznie orzeczenie zapadło bez uwzględnienia przez sąd II instancji znajdującego się w aktach sprawy wyroku z 1998 r., gdzie w uzasadnieniu wyraźnie Sąd przyznał, że opóźnienie w regulowaniu czynszu nie było uzasadnione. Po pierwsze, trzeba wskazać, że tego typu stwierdzenie w innym wyroku nie jest wiążące w badanej sprawie. Inny wyrok wiąże co do rozstrzygnięcia, a nie co do ustalonych okoliczności, na podstawie których owo rozstrzygnięcie zapadło. Po drugie, należy przyjąć, iż skarga w istocie dotyczy wadliwej oceny dowodów przez sąd (nieuwzględnienia rzeczonoego wyroku z 1998 r.). Tymczasem, zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., kwestionowanie oceny dowodów przez sąd nie jest dopuszczalną podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Po trzecie, za odrzuceniem skargi przemawia też wskazanie, że kwestionowane orzeczenie jest sprzeczne z art. 316 k.p.c. (w związku z art. 328 k.p.c.), który przewiduje jedynie, jakie dowody sąd ma wziąć pod uwagę przy orzekaniu (z chwili zamknięcia rozprawy).

Niniejsza skarga podlega zatem odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Oddalając wniosek pełnomocnika powoda (adwokata) o przyznanie od Skarbu Państwa nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Najwyższy uznał, że sporządzenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, która podlega odrzuceniu, nie jest „udzieleniem pomocy prawnej” w rozumieniu § 15 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), za którą koszty ponosi Skarb Państwa (zob. odpowiednio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178).